

Rigsdagstidende.

1861. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 174.

Trettende Sæssion.

44de Møde.

Torsdagen den 28de November Kl. 1.

(Forsfat.)

Ordføreren (fortf.): Saavidt jeg forstod den ærede Minister, er det en gammel Udgiftspost, der egentlig nu er en Lønningsforhøielse og kun har bevaret sin ældre Benævnelse, og saafremt dette er saa, kan der for mit Vedkommende ikke være Noget iveien for, at jeg nu kan stemme imod dette Vædringsforslag; men jeg maa beslaage, at den ærede Minister ikke tidligere har været opmærksom paa, at dette Gagetillæg burde have været inddraget efter den Forhøielse, som den paagjældende Embedsmand tidligere har faaet i sin Løn. Efterat dette imidlertid er forsømt, og det saaledes er en Uagtsomhed, der er begaaet, skal jeg som sagt stemme imod Vædringsforslaget; men, jeg gjentager det, kun under den Forudsætning, at jeg har forstaaet den ærede Minister rigtig. — Det næste Punkt angaaer Forslaget under Nr. 44. Jeg skal herom tillade mig at udtale, at der i Udvalget aldeles ikke har været Tale om at indskrænke Ministeriets Raadighed over de Midler, der hidtil ere bevilgede til fortrinlige Seminaristers Uddannelse. Udvalgets Forslag gaaer kun ud paa, at den Forhøielse, der er forlangt iaar, ikke skulde bevilges.

Ministeren for Kirke- og Underviisningsvæsenet: Jeg maa maaskee have yttret mig mindre tydelig; det var ved en Cancelliresolution af 1844, at en Gage blev inddraget, og at en Deel af Lønderne blev

fordeelt iblandt 3 Lærere ved Døbstummeinstituttet, imod, at enhver af dem skulde læse visse Extratimer for denne Betaling; det er altsaa en Betaling for Extratimer, der er bevaret fra 1844. Jeg skal imidlertid nærmere undersøge Sagen. Det forekommer mig dog, at da det dreier sig om en reen Bagatel, og da det er en Bestemmelse, som ikke Ministeriet har vedtaget, men som gaaer tilbage til 1844, kan der ikke være Anledning til at holde paa Vædringsforslaget. Hvad de 200 Rbd. angaaer, forglemte jeg forrige Gang, jeg havde Ordet, at bemærke, at det efter min Mening, selv naar Tilskudet forhøies som foreslaaet, ikke vil være mere end et lille Bederlag for den Vedkommende. Man kan jo staae i saadanne personlige Forhold — og det er Tilfældet her — hvorved man kan opnaae de allerbilligste Betingelser; jeg troer, at jeg i dette Tilfælde kunde faae det for slet Intet, naar det skulde være; Vedkommende giflige over fra selv at have nydt Understøttelse til at føre Tilshynet, og det var derfor naturligt, at det fra første Færd af kun var et lille Bederlag, der blev ham tilstaaet, men efterhaanden, som han har faaet den hele Inspection, maa en forhøiet Løn anses billig. Det hele Beløb, som han, selv naar de 200 Rbd. bevilges, faaer som Inspecteur, og som den, der fører Tilshyn med Skolen og træffer Aftale med Lærerne med Hensyn til deres Underviisning og flere andre Arbejder, bliver da 400 Rbd.; for Tiden oppebærer han 200 Rbd.

Tscherning: Dersom jeg har forstaaet Udvalget ret, saa er det ikke det Beløb 52 Rbd., man vil nægte, men man har villet nægte, at